

Cesta

5

2012

KŘESŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 12 Kč

Modlitba	3
Proč se říká, že... ..	4
Dva vozkové	5
Tulipány pro maminky	6
Rok pod nebem	7
Ta naše květena - česká? 15	8
O nové tramvaji - dokončení	10
O jedné malilinkaté notičce	12
Soutěž o tři knihy	14
Písnička - Můj Pane, tobě budu zpívat	15
Vaše obrázky	16

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 107
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Úřad Ústřední rady CČSH, Praha.
 Distribuce: A.L.L. production s. r. o., F. V. Veselého 2635/15,
 Praha 9 - Horní Počernice, tel.: 234 092 811
 Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, prostřednictvím redakce.
 Ilustrace: Archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Maminka s tatínkem se teď často modlívali za strýčka Vášu.
Že prý má nějaké zvlášť velké starosti a z něčeho strach.
I když tomu moc nerozumím, stejně tě za něho prosím.
Já už taky vím, co je to strach a nejistota.
Je to hrozné, i když jsem to prožíval jen několik dní.
Ale někdo tak prý žije pořád nebo moc dlouho.
Tak tyhle lidi zvlášť ochraňuj a připomeň jim,
že bez tvé vůle se jim nemůže nic stát.

Dnes nám maminka vysvětlila, proč nemáme dědečka.
Umučili ho ve válce, když sama byla ještě holčička.
Pane Bože, prosím, dej, ať na světě už nejsou války.
Amen.

**Z dětských modliteb,
sesbíraných Irenou Kuželovou,
kazatelkou Jednoty bratrské**

5. Olivová ratolest je symbol míru

Určitě jste již, děti, někdy viděly obrázek holubice s větvičkou v zobáčku. Je to tradiční symbol míru a pokoje. Olivové ratolesti jako výraz touhy po míru najdeme například i na vlajce Organizace spojených národů nebo ve státním znaku USA.

Jak tento symbol vznikl? Asi tušíte, že kořeny najdeme v Bibli, konkrétně v příběhu o potopě světa (Gn 6.-9. kapitola). Bůh vyzval Noema, aby postavil velikou loď – archu, v níž zachrání svou rodinu a zvířata před potopou, kterou se Hospodin rozhodl potrestat zkažené lidstvo. Jak jistě dobře víte, Noe poslechl. Když po skončení dešťů čekali v arše, až voda opadne, vypouštěl Noe z lodi nejprve krkavce a potom holubici. Po několika marných pokusech se holubice konečně vrátila s čerstvým olivovým lístkem v zobáčku – to znamenalo, že vody již klesly a je možné z lodi vystoupit. Byla tedy poslem konce potopy a nového začátku. Bůh pak lidem slíbil, že již další potopu na svět nesešle – tuto smlouvu symbolizuje duha.

A aby těch symbolů nebylo málo – holubice rovněž zobrazuje Ducha svatého a svatodušní svátky, které slavíme právě v květnu.

Co nejvíce pokoje do vašich životů vám přeje

Jana Krajčířiková

Dva vozkové s vozy se potkali v úvoze a nemohli se vyhnout.

„Uхни mi z cesty!“ křičel první.

„Uхни ty!“ volal druhý.

„Neuhnu!“

„Já také ne!“

Protože nikdo z nich nepovolil, došlo k prudké hádce a k nadávkám.

„Poslyš,“ řekl konečně první, „teď se tě ptám naposledy: Chceš uhnout z cesty nebo ne? Když neuhneš, udělám to, co jsem dnes už jednomu provedl.“

To se druhému zdálo přece jen povážlivou hrozbou.

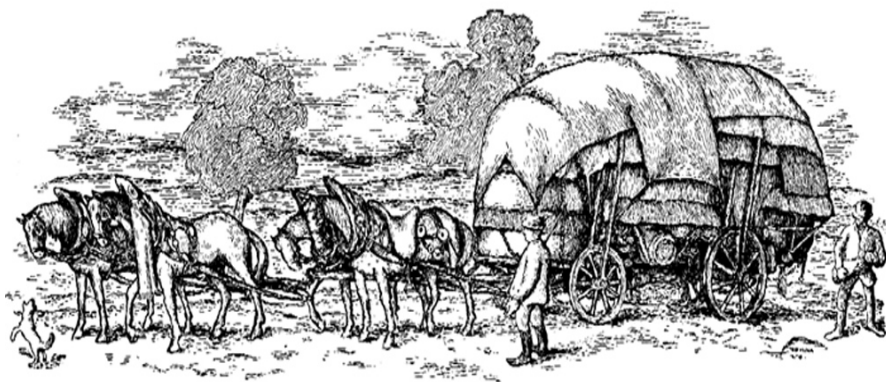
„Dobrá,“ řekl, „tak mi aspoň pomoz odstrčit tvůj vůz trochu stranou. Nemám dost místa, abych se ti vyhnul.“

To se prvnímu vozkovi zamlouvalo a za pár minut byla příčina sporu odstraněna. Než se rozloučili, dodal si ten, který se vyhýbal, odvahy a zeptal se:

„Poslyš, ty jsi mně hrozil, že uděláš to, co jsi už dnes jednomu provedl. Řekni mi, co to bylo?“

„Představ si,“ řekl dotázaný, „ten hrubián nechtěl uhnout – a tak jsem uhnul já.“

Johann Peter Hebel
Přeložil Zdeněk Svoboda

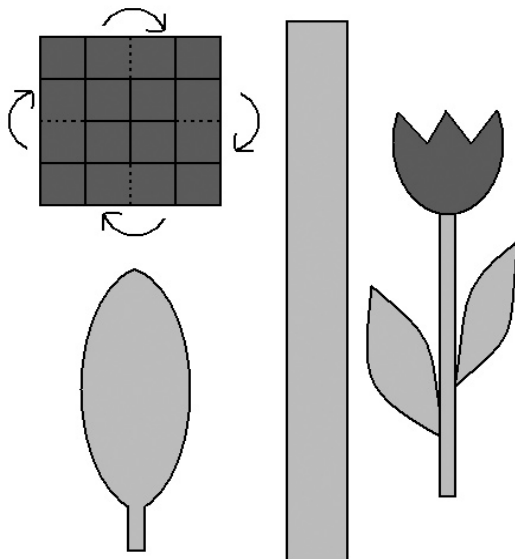
Chtěly byste, děti, dát svým maminkám ke svátku matek květiny, které jim vydrží opravdu dlouho? Pokud rádi něco vyrábíte, máme tu pro vás jeden nápad.

Potřebovat budete:

- zelený papír a další barevný papír na květ
- dřevěnou tyčku na stonek
- pravítko, nůžky, lepidlo
- pokud máte, tak silikonovou lepicí pistoli

Ze zeleného papíru si vystříhnete úzký proužek v délce stonku, který potřete lepidlem a obalíte jím dřevěnou tyčku. Potom vystříhnete a nalepte dva listy. Květ získáte tak, že z barevného papíru si vystříhnete čtverec o délce strany asi 8 cm. Ten potom přehnete na polovinu a ještě jednou na polovinu, to samé napříč – takže získáte síť jako na obrázku. Nůžkami nastříhnete vždy uprostřed jeden čtvereček a ten potom přitáhnete ve směru šipek a přilepte na sousední čtvereček. K připevnění květu na stonek se nám nejlépe osvědčila silikonová pistole, ale snad bude držet i obyčejné lepidlo.

Ať se vám práce daří!

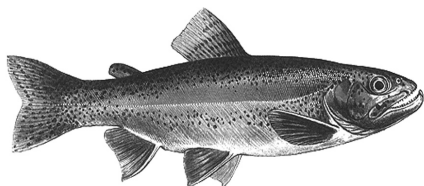

Voda

Živá voda, voda živá
jako člověk pláče, zpívá,
do podzemí klesá,
stoupá na nebesa,

bystřinou si šeptá v běhu,
mlčí závějemi sněhu,
v dešti smutek nese,
duhou raduje se.

Žába

V potoce je malá tůňka,
kde jen tiše voda žbluňká.
V skrýších na pokraji
žáby domov mají.

Kdekdo z téhle mokré chasy
zakváká či zakuňká si.
Copak asi poví
žába žabákovi?

Pstruh

Pstruh, ten nejraději plove
v čisté říčce křišťálové.
Když je vyplašený,
zmizí pod kameny.

Zato někdy za pohody
vymrští se k slunci z vody.
Svítlí na něm pruhy
celé jako z duhy.

15. Mochna

Rod mochna (*Potentilla*) zahrnuje asi 500 druhů, které rostou zejména v mimotropických oblastech severní polokoule, vzácně v horách Malajsie a v Andách nebo na Novém Zélandu. Mochny patří do čeledi růžovitých, do níž patří většina českých ovocných stromů, kontryhel, tužebníků nebo jahodníků. U nás jsou mochny rozšířené jako běžný plevel, ale také pěstovány pro okrasu, zejména ve formě keříku (druh **mochna křovitá**). Latinské rodové jméno je odvozeno od latinského slova „potentia“, které znamená moc či síla - již toto označení má tudíž naznačit silné léčebné účinky rostliny.

Mochna plazivá (*Potentilla reptans*, na obrázku) je vytrvalá, 10-20 cm vysoká rostlinka s tenkou a plazivou načervenalou lodyhou, která se ráda rozlézá a tvoří koberce. Listy jsou pěti- až sedmičetné, dlanitě složené, vroubkované. Květy vyrůstají jednotlivě na dlouhých stopkách, mají pět okvětních plátků a vidáme je od června do září. Tato mochna je rozšířená v teplejších oblastech, roste na vlhkých a výživných půdách na březích řek, loukách, v příkopech, na mezích, polích a zahradách.

Mochna tmavočervená (*Potentilla atrosanguinea*) je trsnatá, chlupatá, až 1 m vysoká trvalka (v zahradách ale obvykle jen do 50 cm). Listy jsou trojčetné, jejich lístky jsou podlouhlé, ostře zubaté, zejména na spodní straně měkce stříbřitě chlupaté. Květy o průměru zhruba 3 cm vyrůstají na tuhé a chlupaté lodyze ve svazečcích, okvětní lístky jsou krvavě červené, mohou být ale i žluté nebo oranžové. Kvete v červnu až srpnu. Původní je v Himálaji, jde tudíž o plně mrazuvzdornou rostlinu, které se nejlépe daří v chudších až středně úrodných, nezamokřených půdách a na slunném stanovišti. Množí se semeny nebo dělením trsů (na jaře nebo na podzim). Je pěstována v zahradách pro své výrazné květy, vzhledem ke své odolnosti může zplaňovat.

Mochna husí (*Potentilla anserina*) je víceletá, nízká, plazivá bylina s až 80 cm dlouhými kořenujícími výběžky. Listy v růžici jsou přetřhané lichožpeřené, až 20 i více cm dlouhé, na rubu stříbřitě hedvábně chlupaté. Květy jednotlivé, pětičetné, výrazně žluté, objevují se mezi květnem a srpnem. Najdeme ji na loukách, travnatých březích, pastvinách, okrajích

cest, rumišťích; vyžaduje půdy výživné, hlinité, dusíkaté, vlhké. U nás od nížin do pahorkatin hojně, v západních Čechách jen roztroušeně, v horských oblastech jen výjimečně (max. asi 900 m n.m.). Celkově roste téměř v celé Evropě, Asii a obou amerických kontinentech, v odchylných formách i v části Austrálie a na Novém Zélandu. Obsahuje třísloviny, hořčiny, organické kyseliny, pryskyřici, sliz, vitamín C, lithium a dosud neznámou látku utišující křeče, v oddenku pak mastné kyseliny. Drogou je kvetoucí nať, která se sbírá v květnu až červnu. Suší se ve stínu nebo při umělém sušení za teplot do 40 °C. Občas se také sbírá kořen, a to v září až listopadu, který se po omytí zvolna suší a následně se práškuje. Droga působí zejména na hladké svalstvo, uvolňuje křeče, působí protizánětlivě a svíravě. Také povzbuzuje chuť k jídlu, působí protizánětlivě a ochranně na sliznice trávicího ústrojí, protiprůjmově, podporuje činnost jater a tvorbu žluči. Zevně se užívá v koupelích na špatně se hojící či mokvající rány.

Petra Štěpánová

(dokončení z minulého čísla)

Tak to šlo pár týdnů. Jednoho večera, Trojka se právě chystala na noční směnu, přiběhl udýchaný dispečer a vzrušeně něco šeptal řidičovi Trojky. „No jasně, hned vyrazíme,“ ujistil ho řidič, ale nevěřícně při tom kroutil hlavou.

„Tak si představ, holka,“ povídal své tramvaji, když se usazoval za řídicí pult, „ta nová tramvaj má nějaký trable. Z ničeho nic se prý stočila z trasy a dojela někam až na druhý konec Prahy, tam zastavila na smyčce a nechce jet dál. Umíš si jistě představit, jak nadávali lidi, které vezla. Její řidič si s ní neví rady. Prý tam pláče – tramvaj, ne řidič - už asi hodinu a říkála, že pojedje jedině, když pro ni přijedeš ty.“

„Já?“ šokovaně se zeptala Trojka. „Vždyť já ji skoro neznám.“

„No, je to divný, ale zkusit to musíme,“ uzavřel řidič a vyrazili. Místo čísla si dali cedulku „Služební jízda“, zastávky jen opatrně projížděli a pospíchali ke smyčce na konci města.

Když konečně dorazili na místo, byla už skoro tma. V temném koutě tam stála uplakaná nová tramvaj. Její řidič stál bezradně opodál. Něco takového se mu ještě nikdy nestalo. Vlastně tohle se asi nestalo ještě žádnému řidičovi. Nevěděl, co si s tramvaj počít.

Trojka k ní pomalu přijela a poprosila oba řidiče, aby je nechali chvíli o samotě.

„Tak povídej, co tě trápí?“ zeptala se tiše nové tramvaje.

„To jsi hodná, že jsi přijela,“ popotáhla tramvaj.

„Prosím tě, to je snad jasné, ne,“ mávla by Trojka rukou (kdyby nějakou měla).

„Já už prostě nemůžu dál,“ propukla tramvaj v nový záchvat pláče. A potom to Trojce všechno přerývavě vyklopila: jak se jí to zpočátku líbilo, že je středem pozornosti, ale brzy jí to začalo štvát, jak jí všechny tramvaje podlézají, ale nemá žádnou skutečnou kamarádku.

„Já se cítím tak sama. Ty jediná ses ke mně chovala vždycky normálně. A jednou jsem zaslechla, že ses mě i zastala. Prosím tě, porad' mi, co mám dělat, abych všechen ten humbuk zastavila?“

„Tak za prvé, já taky nejsem úplně bez viny – ze začátku jsem ti záviděla

a bála jsem se, že lidi už nebudou chtít jezdit se mnou, ale jen s tebou,“ řekla jí na to omluvně Trojka. „Ale jinak myslím, že nebudeš muset dělat nic. Včera jsem zaslechla něco o tom, že z továrny mají přijet další čtyři nové tramvaje. Takže už nebudeš taková senzace – lidi i tramvaje si brzy zvyknou. Ale těm slepicím u nás ve vozovně to klidně řekni, že jich máš už plné zuby.“

„Myslíš? To pak ale se mnou nebudou mluvit,“ odpověděla nejistě nová tramvaj.

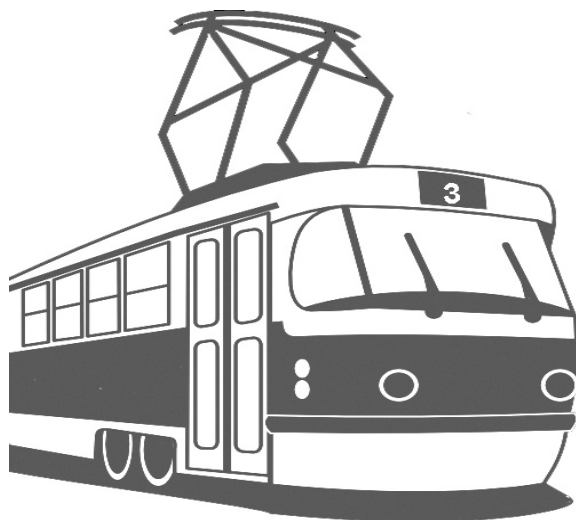
„No a co – možná to bude lepší než to pochlebování,“ rezolutně prohlásila Trojka. A po chvíli dodala: „A když nikdo jiný, já s tebou rozhodně mluvit budu.“

„To jsem moc ráda,“ zářivě se usmála nová tramvaj.

„Tak ale teď už honem, musíme do práce,“ prohlásila zodpovědná Trojka a obě tramvaje zavolaly své řidiče.

Společně vyjely do noční Prahy a od té doby z nich byly výborné kamarádky.

Jana Krajčířiková

Hezky si hajni a já ti povím pohádku o jedné maličké notě, tak maličké, že ji v notové osnově sotva najdeš. Ano, já vím, že nenajdeš ani půlovou, když cvičíš na klavír. A jestli mi budeš stále skákat do řeči, pak se nedozvíš o té notičce víc.

Tak ta notička měla spoustu malinkých... jeжда, jakpak se tomu říká, no... ocásků?... ano, teď mi můžeš skočit do řeči... a jó, praporků!! Osm? Kdepak, o mnoho víc. Dvanáct? Ne, ne nehádej, stejně bys neuhodla. On totiž ani sám pan autor té skladby to nevěděl, on jenom věděl, že tam na tom místě by chtěl mít tu nejmenší notičku, jaká se kdy narodila, jakou ještě žádný skladatel nenapsal.

Jak se jmenovala? Ale to je asi jedno, ne? Dobře, tak my jí spolu dáme nějaké jméno... Tak třeba K – jako kytička. Jak že to říkáš? A – jako Anička? Že nota K neexistuje? No jo, to je pravda, tak dobře... Naše nejmenší notička ze všech nejmenších notiček se jmenovala A.

Tak ten skladatel začal psát. Měl v hlavě připraveno nádherné dílo. Takové jako život sám. On to byl mooc úspěšný skladatel. Kdepak Mozart, Smetana, Vivaldi... Jak se ten skladatel jmenoval? No, víš, on se jmenoval Bůh. Že ho taky znáš? A kdypak jste se o něm učili? Ach tak, maminka povídala... A taky znáš modlitbičku?

Tak jo, tak tedy Bůh chtěl napsat novou skladbu. To on už dělá, že píše – tvoří takové skladby. Ale když byl kousek od úvodního houslového klíče, sotva stačil napsat právě tu nejmenší notičku, ozvala se hrozivá rána. Asi by sis určitě ucpala uši a zavřela oči. Byla to tak silná rána, že Pánu Bohu vypadlo pero z ruky. Ač psal černou propiskou, po notové osnově se objevila velikánská červená skvrna, asi nějaký inkoust. Víš, ačkoli je Bůh všemohoucí

a myslí to s námi lidmi dobře, objeví se často mezi námi Zlo. A dělá si, co se mu zamane.

Že mu dáme za trest sníst zítřejší oběd ve školce? Pročpak? Jo, že budete mít špenát... ach ty jedna treperendo. Jako bys nevěděla, jaká je ve špenátu síla, no přesně, myslím na Pepka námořníka, ale myslím též na Boha a na Zlo. Budeš-li papat i špenát, budeš mít tak velikou sílu, že tě ani Zlo nepřepere, fakt!

No vidíš a na malilinkatou notičku jsme málem zapomněli. To pitomé Zlo, jak rozlilo ten červený inkoust (já vím, že se slovo pitomé neříká, ale sem patří a basta), dostalo pak pěkně na zadek, tak, že mělo zadek samou modřinu, a na chvílku se schovalo. Proč jen na chvílku? Víš, Zlo bylo a je mezi námi lidmi všdycky a všude, záleží jenom na nás, ano, na dospělácích i na dětech, jak moc ho do svého života pustíme. Až malinko povyrosteš, bude se ti to škaredé Zlo vnucovat, moc vnucovat. Zlo udělá všechno, aby se ti dostalo pod kůži. A jen ty sama ho můžeš k sobě vpustit nebo mu říct: mazej pryč, bubáku škaredej!

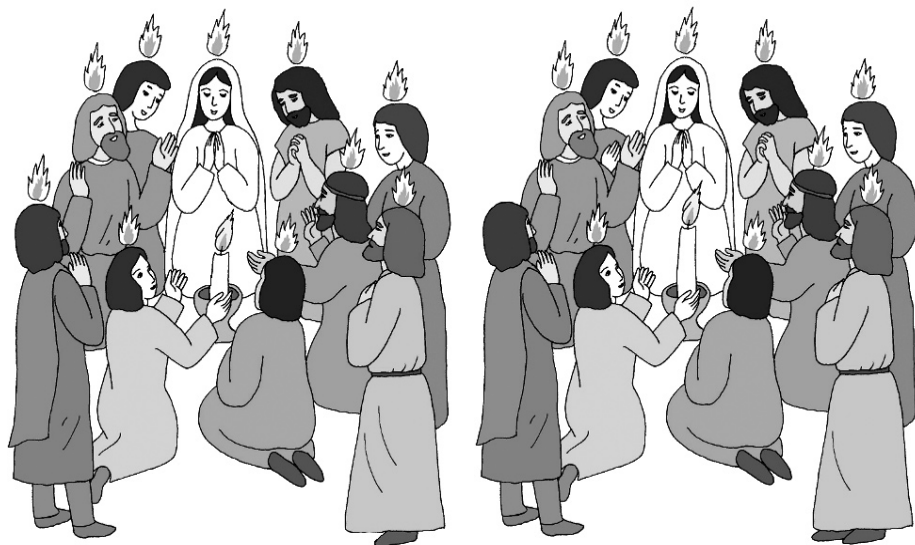
Zlo tehdy dostalo moc na zadek, ale už ani Bůh nedokázal s tím červeným flekem nic dělat. Tuto skladbu sice nedokončil, ale ta malilinkatá notička mu zůstala ukryta v paměti. Začátek té polité skladbičky byl překrásný, zvonečky tam slaboučce cinkaly, housličky hrály heboučké tóny, jako bys byla na jarní louce ozářené sluncem, všechny napsané tóny voněly novým životem. Když se budeš s maminkou před spaním modlit, vzpomeň si třeba i na tu naši maličkatou notičku. Tak už hezky spinkej a v sobotu vyrazíme spolu na zmrzlinu. Dobrou noc.

Hospodine, obdaroval jsi mě úžasnými dary. Co víc, dal jsi mi do srdce lásku. Slovy neumím poděkovat, jen cítím, jak to hřeje. Prosím za všechny malilinkaté notičky, uchraň je před Zlem, zalévej je láskou a milosrdenstvím, nedovol Zlu rozlévat se mezi námi. Obdař nás silou odhodlání, abychom i my sami, s tvou pomocí a požehnáním, nedovolili Zlu uzurpovat naše životy. Amen.

Anna Holínská

Pokud najdete na našich dvou letničních obrázcích pět rozdílů, neváhejte nám své řešení poslat do redakce nejpozději do poloviny června – můžete být jedním ze tří výherců knížky, jejichž jména otiskneme v poprázdňinové Cestě!

Blahopřejeme výhercům soutěže z březnového čísla

(tajenka: Jdi pryč, satane!):

Anička a Vítek Kučerovi z Votic

Jakub Paznocht z Kolína

Jenifer Milková z Kojetína

Můj Pa - ne, to - bě bu - du zpí - vat, neb den co

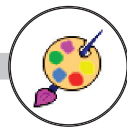
den jsi Bohem věrným byl. Jen te - be chci svým hlasem vzý -

vat, dej by tvůj Duch mě si - lou ob - da - řil.

Kánon

Mnohokrát děkujeme kolínským dětem za další obrázky: kostel nakreslila Karolína Uzlová (9 let), duhu Pavla Arientová (7 let), čtyřlístek Laura Strmisková (7 let) a holubice - symbol Ducha svatého - Klára Foffová (9 let). Určitě je vás však mnohem víc, kdo rád kreslí, už se moc těšíme na vaše obrázky!

